

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ

Ο ΒΙΟΣ ΕΝΟΣ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΥ ΑΓΙΟΥ

Οι Ούγγροι στην Δακία. Ο Γκέιζα Χριστιανός. Η εμφάνισις του άγγελου. Η γέννησις του Στεφάνου. Η ζωή του. Ο γάμος του με την ώραία Γιζέλλα. Η ληστρεία του προς την Θεοτόκον. Ο θάνατός του. Πά; βρέθηκαν τα όσα του μέσα στον τάφο του. Το δακτυλίδι του κτλ. κτλ.

Οι Ούγγροι, λαός άσαιοτικός, καταγόμενοι από την ίδια φυλή που έβγαλε και τους τρομερούς Ούννους, κατέκτησαν κατά τον 9' αιώνα ένα μέρος της Πανωνίας και της Δακίας—όπως λεγότανε τότε η Ούγγαρία. Οι Ιστορικοί συγγραφείς της εποχής εκείνης εφράζονται με φοβική γιά τη θηριωδία και την απάνθρωπια των ειδωλολατρών Ούγγρων. Μόλις απέκτησαν ένα κράτος, ένα ισχυρό δηλονότι ορμητήριο, άρχισαν να λησταούν και να ένοικισουν τον πανικό στην Ίταλία,

στη Γερμανία και σ' αυτήν ακόμα τη Γαλλία... Μιά μέρα όμως, τ' άνημερα αυτά θηρία γνώρισαν την ύψηλή διδασκαλία του Χριστού, και από τότε ξεπολιτίστησαν και απέβαλαν από πάνω τους κάθε μακία και θηριωδία... Ο πρώτος που τους άδηγησε στο Χριστιανισμό ήταν ο άρχηγός τους, ο δούξ Γκέιζα, ο οποίος βαπτίσθηκε μαζί με τη γυναίκα του τη Σαρλότ και τους κυριώτερους μεριστάνας της Αούλης του κ' έγινε χριστιανός.

Από κείνη τη μέρα, ο Γκέιζα τον γιά την έξαλλωση και διάδοσιν του Χριστιανισμού ο' όλο το Κράτος του. Όσοσο μιιά νύχτα του φανερώθηκε ένας άγγελος, ο όποιος του έλεγε ότι το μεγάλο αυτό σέ πέρας αυτός, επειδή είχε βίαια τά χρέια του με αίμα άθωπων ανθρώπων. Ο μόνος ενδιειδυμένος γιά το θέλημα αυτό έργο, ήταν ο γυιός του. Γιά την ώρα βέβαια δέν είχε παιδί, μά θ' άποκοτόσε ύστερ' από λίγο χρόνο.

Η προφητεία του άγγελου έπαλήθευσε. Ύστερ' από λίγο καιρό σ'τά 977 η βασιλεία Σαρλότ έφερε στον κόσμο ένα άνορακι, που τό βάπτισαν Στέφανο. Το παιδί αυτό έδειξε από πολύ μικρό μεγάλη άγάπη γιά τά γραμματα και μεγάλη θρησκευτική ζέση. Όταν μεγάλωσε, ο πατέρας του συνεκάλεσε σέ συμβούλιο όλους τους μεριστάνας και άρχοντας του Κράτους του και άνηγγόρασε επισήμως τό Στέφανο διάδοχό του.

Ο Γκέιζα πέθανε σ'τά 977, και τόν διεδόχη ο γυιός του. Μόλις ο Στέφανος άνήλθε σ'τό θρόνο, η πρώτη του δουλειά ήταν να κλεισίσει ειρήνη με όλους τους γειτονικούς λαούς. Κατόπιν άπέφρασε όλες τις δυνάμεις του στήν έξάλωση και διάδοσιν του Χριστιανισμού σ'τό Κράτος του. Ένα μεγάλο μέρος των υπηκόων του έξακολουθούσε να λατρεύη τά είδωλα. Του κάκου ο Στέφανος προσέβηκε να τους φέρη στήν εθεθεία όδό. Οι ειδωλολάτρι άπότο έπαναστάτησαν σ'τό τέλος και άφοσ έληλάτησαν πολλές χώρες της Ούγγαρίας, πολιορκησαν και τό Βισπώνιο, την κυριώτη πόλη του Κράτους.

Ο Στέφανος είδε τότε, με μεγάλη του λύπη, πως ήταν ύποχρεωμένος να κηρύξη πόλεμο εναντίον των άναρτων υπηκόων του. Αφοσ ένήστανε λοιπόν κάποιους μέρες, έπισκοπούμενος της ές ύψους βοήθεια των άγιων Μαρτίνου και Γεωργίου, των προσοτατών του, ξεστράτευσε κατά των έπαναστατών, που ήταν άριθμητικός ύπερτεροι του, και τους κατετρόπισσε.

Ύστερ' από τη νίκη αυτή, ο Στέφανος μπόρεσε να έπιδοθή άνεγώλητος στή διάδοσιν του Εδωγγελίου ο' όλο το Κράτος του. Προσέκαλεσ ειρεές από γειτονικές χώρες και έχτισε πολλές εκκλησίες και μοναστήρια. Σέ λίγο, η ειδωλολατρία είχε παντελώς έξαλειφθή από την χώρα του.

Μά ο Πάπας δέν είχε ακόμα έπιδοκαμίαιε τό έργο του Στεφάνου. Και γι' αυτό, ο Στέφανος έστειλε σ'τη Ρώμη έναν έπίσκοπο γιά να παρακαλέσέ εκ μέρος του τον Πάπα Σολβέστορ Β' να δεχθή την Ούγγαρία μεταξυ των Χριστιανών Κρατών και να του δώση την άποστολική έβλογία του.

Ο Πάπας όχι μόνο συγκάτελεσε την Ούγγαρία μεταξυ των Χριστιανικών Κρατών, άλλα έστειλε επί πλέον ως δώρο σ'τό Στέφανο στέμμα μ' ένα χρυσό σταυρό, γιά να τόν άνταμειψή γιά τους άγώνας του υπέρ της θρησκείας του Χριστού.

Τότε ο Στέφανος πήρε γυναίκα του την ώραία Γιζέλλα, άδελφή

του αυτοκράτορος Έρρίκου, η οποία έργάστηκε και αυτή γιά τη θρησκεία του Χριστού, σ'τά χρόνια έλλειψης της βαρβαρότητας της Ερώπλης. Ο Στέφανος έχτισε και άλλες εκκλησίες και μητροπόλεις στην χώρα του. Μά ο ζήλος του δέν περιοριζότανε μονάχα σ'τά όρια του Κράτους του. Έχτισε εκκλησίες και στήν Ίερουσαλήμ και στή Ρώμη—και σ' αυτήν ακόμα την Κωνσταντινούπολη, τό προσηύγο του Χριστιανισμού.

Αν' όλους τους άγίους, ο Στέφανος έλάτρευε ιδιαίτερος τη μητέρα του Χριστού. Είχε όνομάσε όλην την Ούγγαρία «οικόγένεια της Παυαρίας», και έπεισε τους υπηκόους του να την άγαπησουν τόσο πολυ, ώστε κάθε φορά που έπροσφραν τ' όνομα της έκαναν μιάν έλαφρά υπόκλιση εις ένδειξη σεβασμού.

Παρομοιάδης έμεινε η άγάπη του έστεμμένου αυτού άγίου γιά τους φτωχούς, τις χήρες και τά όρφανά. Πολλές φορές, μεταμφεζότανε σέ φτωχό άνθρωπο του λαού και πήγαινε σέ λαϊκές συνοικίες και μοίραζε έλεημοσύνες σ'τους άναξοπαθούντας. Μιά μέρα όμως, μερικοί κακοί ζητιάνοι, βλεπόντας ότι είχε άπάντα του ένα βαλάντιο γεμάτο χρήματα, του έπέτεβησαν, τόν έκακοποίησαν και του πήρανε τά λεπτα. Ο άγιος—ο βασιλεύς τους—δέν τους έφερε την παραμικρή αντίσταση. Καί, σ'άν να μη έφταναν αυτά, τη στιγμή εκείνη έστρεξαν μερικοί στρατιώται, οι όποιοι τόν πέρασαν γιά κακοκού και τόν έσυραν με τις γροθιές σ'τη φυλακή.

Ο Θεός έστειλε μεγάλες δοκιμασίες σ'τό Στέφανο, γιά να πεισθή περ' τη σταθερότητος των ασημάτων του. Του έστειλε πρώτα μιάν φορική άδρόσσια, η οποία τόν βασάνισε τρία δλόκληρα χρόνια. Κατόπιν του πήρε ένα ένα όλα τά παιδιά του. Όσοσο ο Στέφανος έξακολουθούσε να δοξάζη τον ύψιστο, χωρίς να παραπονεθή ποτέ του γιά τις μεγάλες δοκιμασίες στις όποιες τόν ύπέβαλε. Του έμεινε ακόμα ένα παιδί, ο Έμερικ, σ'όν όποιο συνεκίνητρωσε όλη την πατριική οιορρή του. Τον άνέθεσε και τόν σπούδασε με μεγάλη έπιμέλεια, και η χαρά του ήταν άπεριγρίωτη, σοο έβλεπε ότι ο γυιός του ήταν έξυπνος και καλός και ότι θα γινότανε μιιά μέρα άντάξιος διάδοχός του. Σαφνικά όμως, πέθανε και ο Έμερικ. Όλη η Ούγγαρία έπεσε σέ βαθιά λύπη, όταν μαθεύτηκε η ελιβερά αυτή είσήση. Μόνο ο Στέφανος έμει με μεγάλη καρτερικότητα και τό νέο αυτό μικρό ποτήρι.

Λίγον καιρό μετά τό θάνατο του Έμερικ, ο Στέφανος προσεβλήθη από δυνατούς πνευτούς, οι όποιοι τόν εξήντησαν μέχρι τού σημείου να μη μπορεί πειά να σταθή σ'τά πόδια του. Πεσορες αιλικοί του, οι όποιοι τόν έξηθρονονταν γιά την καλοσύνη του, έπασ από αυτόσο—λοιπόν πήκκε την νύχτα μες σ'όν κοιτώντα του άγίου, έχοντας γυμνό τό σπαθί του κάτω από τό μανδύα του. Μά ο Θεός έπαγαμπήσεν εις τό πασοτύ ύπερσ'του του. Κι' ο δολοφόνος αιλικός άφρησε από άπροσεία να πσθι τό σπαθί του καταςή. Ο Στέφανος ζήτησε και ρώτησε τόν έμληματία τ' ζητούσε σ'όν κοιτώντα του. Τότε κεινος έπεσε γονατιστός σ'τά πόδια του και του έξομολογήθηκε, κλαιοντας με ελικρινή μετόνα, τί έσοκούεσε να κάνη. Κι' ο Στέφανος τόν συγχώρησε.

Σ'τό μεταξυ, η άδρόσσια προχωρήσε, και ο άγιος κατάλαβε μιιά μέρα ότι πληρώσε πειά τό τέλος του. Μετέβαλε τόν άρχαντιον μυνητριών, και την ημέρα της άναλήψους σ'τά 1038, η ψοχή του πέτασε σ'όν ύβρανο. Τόν έθαψαν κοντά σ'τό γυώ του, και πολλά θαύματα έγιναν πάνω σ'όν τάφο του.

Ύστερ' από σαράντα—πενήντα χρόνια, θέλησαν να μεταφορέσουν τά όσα του σ' ένα άλλο τάφο, πιο μεγαλοκρηψή. Μά όταν άνοιξαν τόν παλιό τόν τάφο, βρήκανε τά κόμματα του άίσιου μέσα σ' ένα ύγρο που εσθδιάζε περισσότερο άσ' όλα τ' άόματα της γής. Του κάκου δοκιμάσαν τότε τ' άδειασούν τό τάφο από τό ύγρό, γιά να βροθίνε μέσα τό βασιλικό δακτυλίδι του άγίου Στεφάνου. Όσο τόν άδειάζαν τόσο εκίνεος γέμυε—από μυνητριώδη και άόρατη πηγή. Τότε, κατάλαβαν ότι ο τάφος εκίνεος ήτανε καθαγιασμένος, και όα έπερτε τ' αφήσουν έκει τά όσα του έστεμμένου άγίου.

Όσο γιά τό Βασιλικό δακτυλίδι του, μιιά παλιά παράδοσιν λέει ότι ένας άγγελος Κυρίου τό πήρε μιιά νύχτα μέσα από τόν τάφο και τό πήγε σ'όν άνο—πού βρισκοτανε σ'όν Παράδεισο.

Οι στρατιώται τόν άδηγήσαν με τις γροθιές σ'τη φυλακή.